

ה"ת 23546/02/19 - ג'אורג'יאנה מורחן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 23546-02-19 מורחן נ' מדינת ישראל

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המבקשת: ג'אורג'יאנה מורחן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

באמצעות משטרת ישראל - יאל"כ, להב 433

החלטה

לפני בקשה לפסלות שופט לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984. הבקשה הוגשה בעקבות מתן החלטה שלא נשאה חן בעיני המבקשת, וברי כי די בכך כדי לדחותה על הסף. חרף התוצאה המתבקשת ראיתי להקדיש מספר מילים למהלך העניינים עד כה.

רקע - בתמצית

1. המבקשת ואישה, מר עופר זלצמן (להלן: זלצמן, ובצוותא: בני הזוג) נעצרו ביום 15.1.19 בחשד למעורבות במיזם עברייני בראשו עמד זלצמן, מיזם במסגרתו ביצעו השניים (ואחרים) מגוון עבירות הכוללות, בין השאר, הלבנת הון, קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות והפרת זכויות יוצרים (מ"י 39897-01-19, מ"י 39883-01-19). מדובר במי שהפעילו לפי החשד מספר דירות מהן שודרו באופן פיראטי תכניות טלוויזיה "למנויים", לאורך תקופה ארוכה מבלי שהיו בידי בני הזוג הזכויות לכך, והכל תוך פגיעה מתמשכת בקניינם הרוחני של בעלי הזכויות. בני הזוג שוחררו ממעצר לאחר כשבועיים, בתנאים מגבילים שחלקם הוארכו מעת לעת. בהחלטה מיום 23.10.19 נדחתה בקשת המשיבה להארכה נוספת של התנאים המגבילים, משזו לא נתמכה באישור תובע כנדרש לפי סעיף 58(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996.

2. נוסף על דיוני המעצר (ותנאי שחרור) התנהלו בעניינם של בני הזוג דיונים רבים בהליכים שונים ומגוונים. הוכתם של ההליכים בצווים לתפיסת קניינם של השניים (הן מוצגים העתידים לשמש ראיה במשפטם, ככל שיוגש כתב אישום, והן לחילוט זמני של רכושם בשווי עבירות הלבנת הון), אך אחריתם מי ישוב? חלק נכבד מההליכים נפתח ביוזמתם של בני הזוג, המייצגים את עצמם חרף מאמציו של בית המשפט לשכנעם ליטול ייצוג, בין באופן פרטי ובין מטעם הסגוריה הציבורית. בני הזוג עמדו בתוקף על זכותם לייצג את עצמם, כשבפועל זלצמן הוא שמייצג את השניים.

3. מרבית ההליכים הדיוניים התקיימו בפני מותב זה, כמי שדן בשלב החקירה בפרשיות הנחקרות על ידי יחידת להב 433. על חלק נכבד מההחלטות הוגשו עררים לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (לעתים מספר עררים נפרדים בגין החלטות שניתנו בגדרי אותו דיון ממש, כולם נדחו), וחלקם אף הגיעו לפתחו של בית המשפט העליון בבקשות לרשות

ערר. אחד ההליכים מתנהל בבית משפט השלום בחדרה (שגם על החלטותיו הוגשו עררים לבית המשפט המחוזי בחיפה), לאחר שהתקבלה אחת מבקשותיהם של בני הזוג להעברת דיון (בש"פ 4795/19 מורחן נ' מדינת ישראל (2.9.19)). אין זו גם הפעם הראשונה בה הגישו בני הזוג בקשה לפסלות שופט (ראו ע"פ 1871/20 עופר זלצמן נ' מדינת ישראל (29.3.20), הבקשה נדחתה וכך גם הערעור).

4. סקירה קצרה זו נועדה אך כדי להמחיש שמדובר במי שמכירים היטב את סדרי הדין, נוקטים הליכים רבים ביוזמתם, ומקבלים פעם אחר פעם את יומם בבית המשפט. בני הזוג מודעים לזכות הערר המוקנית להם כנגד החלטות בענייני תפוסים, והם עושים בה שימוש תדיר. בצד זאת, והדבר נאמר בצער, פעמים לא מבוטלות נאלצתי להעיר למבקשים על התבטאויות בלתי ראויות (לשון המעטה), ומפני התנהלות שנחזתה כשימוש לרעה בהליכי משפט, תוך ששבתי והתרעתי מפני השתת הוצאות ככל שהתנהגות זו תישנה.

ההליך דן

5. בהחלטה מיום 7.6.20 קיבלתי את בקשתה של המבקשת והוריתי להשיב לידיה מכונית שנתפסה על ידי המשיבה לצורך חילוט בשווי עבירות הלבנת הון (ה"ת 23546-02-19). לאחר שהמכונית הושבה לבעליה (כשבתווק ניתנו מספר החלטות נוספות בסוגיה), פנתה המבקשת בבקשה לבזיון בית המשפט, בטענה שהמשיבה לא קיימה את הוראות בית המשפט (להלן: בקשת הבזיון). בקשת הבזיון נדחתה בהחלטה מיום 1.7.20. למחרת פנתה המבקשת בבקשה לבטל את כתב ההתחייבות העצמית עליו חתמה כתנאי להשבת מכוניתה, ועתרה לדון מחדש בבקשת הבזיון. בהחלטה מיום 3.7.20 דחיתי את הבקשה לגופה, ובנוסף הערתי למבקשת על הלשון הבוטה אותה נקטה בכתב הטענות. שקלתי זו הפעם להשית עליה הוצאות, אך לפני משורת הדין מצאתי להימנע מכך, בעיקר בשל מצב החירום הכלכלי.

בחלוף יומיים הוגשה הבקשה דן לפסלות שופט, בה הלינה המבקשת כי בית המשפט פועל בעניינה באופן מוטעה, פוסק כנגדה, משנה את החלטותיו לטובת המשיבה, ונותן החלטות "שאינם (כך במקור - ג"א) עומדות במבחן המידתיות".

דיון

6. לא נדרשתי לתגובת המשיבה. כידוע, עילה לפסלות שופט איננה קמה אלא במקום בו נתגלה חשש ממשי למשוא פנים. עיון בבקשה מגלה כי חרף הפירוט הרב ושזירתה בפנינים ואמרות שפר, לא הונחה תשתית כלשהי להוכחתה של עילת פסלות, אף לא בקירוב. כל שעולה מטענות המבקשת, כי בני הזוג אינם שבעי רצון מהחלטות בית המשפט במסגרת ניהול ההליך. דא עקא, לא זו הדרך להשיג כנגד החלטות שיפוטיות, וכמפורט לעיל, בני הזוג מכירים את סדרי הדין, ועשו לא פעם שימוש בזכות הערר (שעודנה עומדת להם). ראו ע"א 1427/06 פלוני נ' פלוני (23.8.06):

"...ככל שיש למערער טענות כנגד החלטות דיוניות ושיפוטיות שניתנו על ידי בית המשפט במסגרת ההליכים, אפילו אתעלם מהשיהוי המונע העלאתן כיום, ההלכה היא כי החלטות דיוניות שאינן לרוחו של מי מן הצדדים אינן יוצרות, כשלעצמן, עילת פסלות. הדרך לתקיפת החלטות מעין אלו היא באמצעות הגשת בקשות רשות ערעור או ערעור-על פי סדרי הדין-ולא באמצעות הגשת בקשות פסלות וערעור פסלות (ע"א 7186/98 מלול נ' ג'אן ואח' (לא פורסם); ע"א 3086/02 הדני נ' הבנק הבינלאומי הראשון בע"מ (לא פורסם)). אפשר שבראייתו של המערער נוצר חשש למשוא פנים כלפיו, אולם חשש זה אינו יוצא מכלל חשש סוביקטיבי גרידא, שאינו מקים עילת פסלות (ע"א 3484/01 באן נ' באן (לא פורסם); ע"א 7857/04 צ'רטוק נ' וינקלר (לא פורסם); ע"א 10763/05 עו"ד יורם חכם ואח' נ' סיאג ואח' (לא פורסם))."

מכאן, בהיעדר צל צילו של חשש מפני משוא פנים, קל וחומר עילת פסלות, דין הבקשה להידחות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך חמישה ימים.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תש"פ, 07 יולי 2020, בהיעדר הצדדים
ותישלח אליהם.